Тисячень злітаю тих надбіть в жалобу
Звоне грізний!
Лазаре! Лазаре! Лазаре! З гробу
встань воскресни!

Увязненим руським людім

Згадайте, братія моя,
що зиркаєте там за крати
і знаєте, як Трокко кричить
і лазить Плюісім таможатий,

і глядите на весь той ад
на дім той горя і печалі, —
що й ми колись то в домі тім
ще гірше мучились — страждали.
Як гордо витоді на нас
каміння кидали й грязюку
на нашу муку плювали ви,
сміялися на нашу муку.
Минулось. Ми простимо вам
тодішню недостачу такту
і не гадаємо платить
подібним фактом того факту.
По що платить? Життє платить!
сама неправда — гірка кара
нетакт ваш — шкоду вам приніс,
а днесь дармі за него свари.
Одно лише просимо ми вас
в імя тюрми отеї й муки:
Любіть свій край! Любіть свій люд,
що днесь цілує вас у руки,
що мучеників бачить в вас!
В нім бачте ціль своєї праці!
А впрочім як вам схочесь — вас
навчати ми не маєм рації.

І чи ви схочете признать
минулі блуди – чи забажуть
вас поки знов нести в тую путь –
се тою як вагон коні тягнуть.
Що поправи, до покут
вас звать – ми тож некомпетентні;
одно лиш просим: будьте все
отверті, щирі й консеквентні!

30/III 1882 Мирон

Не горе те, все горе сліз,
що й днесь з очей ся ллють,
всі муки ті, що ти поніс,
Народе мій – забудь!

Неволю, що давила тя все
[illegible] ти криву путь,
і кривду, що кров ссала ще,
забудь, забудь, забудь!

Війну, що брата проти меча
пробив з братньої груди,
~~[illegible]~~
забудь, забудь [illegible]

Кучерявку [illegible], що свої
~~свої~~ здавила в змові круг
захланності і обман чужих
забудь, забудь, забудь!

О где б ти бабунейко не стала,
Коли моя [illegible] коло тебе
встала

(Почаєвський)